του **Δημήτρη Σταμούλη**

Ενοποίηση ταμείων, εξαφάνιση δικαιωμάτων - Όχημα το "υπερταμείο" του ΙΚΑ

ΜΜΕ μετέδιδαν ρεπορτάζ από το υπουργείο Εργασίας με τον υπουργό και στελέχη του να διαβεβαιώνουν ότι «δεν πρόκειται να γίνει αναπροσαρμογή των κύριων συντάξεων» και ότι οι εκπρόσωποι των δανειστών δεν εξέφρασαν αντιρρήσεις. Η πρόσφατη αποκάλυψη της Αυγής για το σχέδιο της κυβέρνησης να υιοθετήσει τις αντιδραστικές προτάσεις του ΚΕΠΕ και να μετατρέψει σε υπερταμείο το ΙΚΑ, όπου θα λειτουργήσει σαν σφαγιαστήριο δικαιωμάτων και συντάξεων, δεν έπεσε σαν κεραυνός εν αιθρία.
Οι μετέπειτα δηλώσεις Βρούτση όχι μόνο διέψευσαν τα σενάρια αυτά, αλλά τα επιβεβαίωσαν, καθώς ο ίδιος δήλωσε πως «οι ενοποιήσεις των ταμείων θα αποτελέσουν το βασικό όχημα για την οριστική αναμόρφωση του ασφαλιστικού».

Ετοιμάζουν ένα μόνιμο μηχανισμό μείωσης των κύριων συντάξεων, ενώ στο ΙΚΑ σταδιακά θα ενσωματώσουν και στη συνέχεια θα κλείσουν τη στρόφιγγα στις επικουρικές και εφάπαξ παροχές, διευρύνοντας όχι μόνο τη ζώνη της φτώχειας στο επίπεδο των σημερινών συνταξιούχων, αλλά κόβοντας το όνειρο μιας αξιοπρεπούς διαβίωσης στην επόμενη τρίτη ηλικία, και προπαντός καταργώντας μονοκοντυλιά κάθε ελπίδα για δημόσια και δωρεάν ποιοτική ασφάλιση και περίθαλψη νέων εργαζομένων και ανέργων που βλέπουν ένα αδιαπέραστο τείχος να ορθώνεται μπροστά σε κάθε έννοια δικαιώματος.

Το αποτελείωμα του ασφαλιστικού συστήματος όπως το ξέραμε έρχεται σε μια ιστορική συγκυρία όταν το κεφάλαιο και η ΕΕ εκτιμούν πως έχουν το συσχετισμό για να το επιτύχουν. Επειδή όμως φοβούνται και τις ανεξέλεγκτες κοινωνικές αντιδράσεις μεθοδεύουν παράλληλα και τον νέο «συνδικαλιστικό νόμο», που ουσιαστικά θα καταργεί το δικαίωμα στην απεργία, επιδιώκοντας τη συρρίκνωση και περιθωριοποίηση των ανεξάρτητων συνδικαλιστικών συλλογικοτήτων και σωματείων και επαναφέροντας το εργοδοτικό

λοκάουτ, τις δικαστικές διώξεις και την αστυνομική καταστολή στους χώρους δουλειάς.

Είναι ώρα κρίσιμων αποφάσεων και προπαντός δράσεων για το μαχόμενο εργατικό κίνημα, την απαρχή της εργατικής αντεπίθεσης για την ανατροπή τους, ενόψει και της πανελλαδικής πανεργατικής απεργιακής μάχης της 27ης Νοεμβρίου. Οι ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ μπορεί να επιδιώκουν την εκτόνωση της οργής, ωστόσο ο κόσμος του κινήματος, πλάι στους αγωνιζόμενους φοιτητές και μαθητές, μπορούν να μετατρέψουν την «επέτειο» σε απαρχή ενός νέου εργατικού ξεσηκωμού. Διαφορετικά το τοπίο στο χώρο της εργασίας θα είναι πιο μουντό, συγκρινόμενο ακόμα και με το σημερινό....

Στρατηγική συνέχεια στη γραμμή της ΕΕ για ροκάνισμα των ασφαλιστικών δικαιωμάτων

Τα ερείπια που έχουν αφήσει πίσω τους οι διαρκείς ανατροπές με αντιασφαλιστικούς νόμους αλλά και την πολιτική τους όλες οι αντεργατικές κυβερνήσεις έρχεται να γκρεμίσει ολοκληρωτικά το νέο κυβερνητικό σχέδιο των Σαμαρά-Βενιζέλου που αποκάλυψε πρόσφατα η Αυγή. Σύμφωνα με έγγραφο του υπουργείου Εργασίας προς την τρόικα το σχέδιο για το ασφαλιστικό, υπό τον τίτλο Διοικητική Αναδιοργάνωση των Οργανισμών Κοινωνικής Ασφάλισης, στηρίζεται σε ένα από τα «μαύρα» σενάρια της «μελέτης» του ΚΕΠΕ για την «οριζόντια διοικητική και λειτουργική ενοποίηση» και περιλαμβάνει τη διοικητική (κάθετη) συγχώνευση όλων των ταμείων επικουρικής ασφάλισης και εφάπαξ παροχών στο ΙΚΑ.

Διαβάζοντας κανείς τα ρεπορτάζ σχετικά με το αποκαλυπτικό έγγραφο του υπουργείου Εργασίας, δεν πέφτει από τα σύννεφα, με το περιεχόμενό του. Υπάρχει μια στρατηγική συνέχεια στη γραμμή της ΕΕ και του ευρωπαϊκού και εγχώριου κεφαλαίου στο ροκάνισμα μέχρι τελικής κατάργησης των εργατικών δικαιωμάτων, στη δουλειά, τις κοινωνικές παροχές, την κοινωνική ασφάλιση.

Οι βασικές κατευθύνσεις των «μεταρρυθμίσεων» στην κοινωνική ασφάλιση προωθούνται μέσω δύο δρόμων.
Ο πρώτος είναι ο άμεσος, ο θεσμικός η ψήφιση νόμων από τους κυβερνώντες. Από την εποχή της έκθεσης Σπράου (δεκαετία 1990) μέχρι το νομοσχέδιο Γιαννίτση (2001) και από το νόμο Ρέππα (2002) μέχρι το νόμο Πετραλιά (2008) και τους όψιμους μνημονιακούς αντιασφαλιστικούς νόμους, οι κυβερνήσεις θεσμοθετούν την αποδόμηση των ασφαλιστικών δικαιωμάτων.
Ο δεύτερος δρόμος είναι ο έμμεσος: δρομολογώντας τετελεσμένα μέσα από συνολικότερες οικονομικές και κοινωνικές ανατροπές. Η γενικευμένη ανεργία, η ελαστικοποίηση της εργασίας, η μαύρη κι ανασφάλιστη εργασία, τα βάουτσερ και οι πενταμηνίτες, τα κουρέματα των αποθεματικών των ταμείων και η ανεξέλεγκτη εισφοροδιαφυγή και εισφοροκλοπή έχουν δημιουργήσει ένα εκρηκτικό υλικό στα θεμέλια του ασφαλιστικού συστήματος αλλά και στις εργατικές συνειδήσεις.

Αυτοί, λοιπόν, οι δυο δρόμοι αλληλοτροφοδοτούνται, αλληλοσυμπληρώνονται και αλληλοεξυπηρετούνται, ώστε ό,τι δεν επιτυγχάνεται μέσω του ενός να εξασφαλίζεται μέσω του άλλου. Το πραγματικό πλαίσιο των ανατροπών μπορεί να κατανοηθεί μόνο εάν συνεκτιμηθούν οι δύο αυτές πλευρές στη διαλεκτική τους αλληλεπίδραση.

Συμπυκνώνοντας τον τεράστιο όγκο δεδομένων και ανατροπών των τελευταίων ετών στο ασφαλιστικό μπορούμε να ξεχωρίσουμε τις εξής παραμέτρους:
Μειώνονται τα ποσά των συντάξεων ώστε να αποτελούν ένα μόνο μικρό ποσοστό του μισθού που έπαιρνε ο εργαζόμενος προτού συνταξιοδοτηθεί. Αυτό αποτελεί κεντρική επιδίωξη των επιχειρούμενων αλλαγών, με βάση και την επιβεβλημένη «ρήτρα μηδενικού ελλείμματος». Όχημα για την υλοποίηση αυτού του στόχου είναι η ενοποίηση προς τα κάτω μέσω συγχωνεύσεων όλων των μικρότερων και σε πολλές περιπτώσεις οικονομικά εύρωστων ταμείων, σε ένα υπερταμείο, το ΙΚΑ. Από τα 327 ταμεία του 1990 φτάσαμε στα 230 το 1997 και στα 13 (κύριας και επικουρικής ασφάλειας) το 2008 με το νόμο Πετραλιά. Τώρα, στο μεγαλύτερο ασφαλιστικό ταμείο κύριας ασφάλισης, το ΙΚΑ, θα ενταχθούν τα εναπομείναντα επικουρικά και τα ταμεία εφάπαξ παροχών, όπως ΕΤΕΑ (Ενιαίο Ταμείο Επικουρικής Ασφάλισης, όπου έχουν ενταχθεί ταμεία του ιδιωτικού και του δημόσιου τομέα), το ΤΑΠΙΤ (Ταμείο Πρόνοιας Ιδιωτικού Τομέα), το ΤΑΥΤΕΚΟ (Ταμείο Ασφάλισης Εργαζομένων στις Τράπεζες και τις ΔΕΚΟ) και το ΤΠΔΥ (Ταμείο Πρόνοιας Δημοσίων Υπαλλήλων).

Η κυβέρνηση προσπαθεί να παρουσιαστεί υπέρμαχος της… ισότητας δικαιωμάτων για όλους, μόνο που ζητούμενο στην περίπτωση του ασφαλιστικού είναι να εξισώσει όλους τους ασφαλισμένους με τον… πάτο, πετσοκόβοντας άγρια δικαιώματα, συντάξεις και κόπους μιας ζωής. Η άμεση μείωση των κύριων συντάξεων θα φτάσει μέχρι και 30% για μεγάλες κατηγορίες συνταξιούχων και ασφαλισμένων, ενώ οι επικουρικές συντάξεις και οι εφάπαξ παροχές θα συρρικνωθούν δραματικά τα επόμενα χρόνια ή και θα καταργηθούν στην πράξη. Σύμφωνα με την ομοσπονδία των εργαζόμενων στα ασφαλιστικά ταμεία ΠΟΠΟΚΠ, η μείωση των επικουρικών συντάξεων θα φτάσει το 10% εντός του 2015 και θα αφορά 1 εκατ. συνταξιούχους του ΕΤΕΑ, και θα προστεθεί στην προηγούμενη μείωση 5,2% που επιβλήθηκε από τις αρχές του 2014.

Η μείωση της βασικής σύνταξης και του ποσοστού αναπλήρωσης συνοδεύεται με τη σταδιακή καθιέρωση της αρχής της «ανταποδοτικότητας», η οποία χαρακτηρίζει το λεγόμενο κεφαλαιοποιητικό μοντέλο, στοιχεία του οποίου ολοένα και εισάγονται στο σημερινό μοντέλο. Κραυγαλέα επίδειξη της βούλησης των κυβερνώντων προς αυτή την κατεύθυνση ήταν η πρόσφατη ομιλία του διοικητή του ΙΚΑ Ρ. Σπυρόπουλου σε ασφαλιστικό συνέδριο του ελληνοαμερικανικού επιμελητήριου, ο οποίος με περισσό θράσος και λειτουργώντας σαν «λαγός» του συστήματος ρώτησε ρητορικά: «Είναι το ίδιο να έχει κάποιος 0 ένσημο, 50 ένσημα και 100 ένσημα;» αναφερόμενος στα δικαιώματα για παροχές υγείας, για να προσθέσει με νόημα: «Δεν μπορούμε να λειτουργήσουμε εξισωτικά για όσους έχουν περισσότερα ένσημα».

Μειώνονται οι εργοδοτικές εισφορές ενώ υλοποιείται προσεκτικά και η αύξηση των εργατικών εισφορών. Τον περασμένο Ιούλιο καταργήθηκαν οι εισφορές 1% που κατέβαλαν οι εργοδότες υπέρ του Διανεμητικού Λογαριασμού Οικογενειακών Επιδομάτων Μισθωτών αλλά και η ειδική εισφορά 1% που κατέβαλαν υπέρ στράτευσης για την επιδότηση των στρατευμένων μισθωτών. Είχε προηγηθεί άλλη μία μείωση κατά 1% με την κατάργηση του ΟΕΚ και της Εργατικής Εστίας. Από την άλλη, σε πολλά στρώματα οιονεί μισθωτών που όμως εξαναγκάζονται να πληρώνονται με δελτίο παροχής υπηρεσιών, οι αυξήσεις επιβάλλονται άμεσα, ενώ έμμεσα πληρώνουν παραπάνω οι ασφαλισμένοι μέσω της διαρκούς αύξησης της συμμετοχής τους σε εξετάσεις (βλ. πρόσφατα με μαστογραφίες, τεστ Παπ κ.ά.), φάρμακα κ.λπ. Καταλυτικό ρόλο σε αυτό τον τομέα θα διαδραματίσει η θεσμοθέτηση ενός Συνθετικού Μηχανισμού Είσπραξης θα είναι ένα υπερκέντρο Είσπραξης Εισφορών που θα κυνηγά τους μικροοφειλέτες αυτασφαλισμένους εργαζόμενους ακόμα και για μερικές

εκατοντάδες ευρώ.

Υπέρ της αναπροσαρμογής των εισφορών τάχθηκε με τον δικό του τρόπο και ο Ρ. Σπυρόπουλος, στην ίδια ομιλία, αναρωτώμενος εάν «το ύψος των εργοδοτικών και εργατικών εισφορών πρέπει ή όχι να συνδυαστεί με τους στόχους μη δημιουργίας ελλειμμάτων, διασφάλισης βιώσιμων συντάξεων και ύψος εισφορών που θα υποβοηθούν την ανταγωνιστικότητα των επιχειρήσεων;». Στόχος του κεφαλαίου και του πολιτικού προσωπικού του είναι η σύνδεση της «βιωσιμότητας» των ταμείων με την... κερδοφορία των επιχειρήσεων. Με ποιον τρόπο; Τα ταμεία προφανώς θα είναι διαρκώς μείον, όσο δεν ενισχύονται από το κράτος, και προκειμένου να μη διασαλευτεί η «ανταγωνιστικότητα» και οι δείκτες κερδοφορίες οι εργοδότες θα επιδοτούνται ή θα απαλλάσσονται από τις εργοδοτικές εισφορές, με το βάρος να μετακυλιέται στις πλάτες των μισθωτών ασφαλισμένων.

Αυξάνονται όχι μόνον οι εισφορές αλλά και τα χρόνια εργασίας, καθώς με διάφορα μέτρα, αλλά και με το πρόσφατο έγγραφο του Βρούτση, αποκαλύπτεται πως μεθοδεύεται η κατάργηση όλων των πρόωρων συντάξεων. Όπως αναφέρεται, πλέον κανένας ασφαλισμένος, ούτε καν οι μητέρες με ανήλικο παιδί, δεν θα μπορούν να φεύγουν νωρίτερα από τα 62 έτη. Την ίδια μοίρα θα έχουν και όσοι ασφαλισμένοι είναι ΑμεΑ, εργαζόμενοι σε βαριά και ανθυγιεινά επαγγέλματα, ενώ εφιαλτική είναι η πρόβλεψη για την αύξηση των προϋποθέσεων για τη χορήγηση της κατώτερης σύνταξης, καθώς θα απαιτούνται 20 αντί για 15 χρόνια ασφάλισης (6.000 ένσημα αντί για 4.500). Αυτό πρακτικά σημαίνει ότι και η δήθεν ελάχιστη εγγυημένη σύνταξη θα είναι υπό αίρεση για εκατοντάδες χιλιάδες ασφαλισμένους της σημερινής μέσης ηλικίας (35-45 χρόνων) που βιώνουν την εργασιακή ανασφάλεια και τη γενικευμένη ανεργία και προφανώς δεν θα καταφέρουν να συμπληρώνουν 20 έτη ασφάλισης για να πάρουν έστω και τα 360 ευρώ που σήμερα τους τάζουν...

Να θυμίσουμε εδώ την περιβόητη έκθεση Σπράου, για «επιμήκυνση του εργασιακού βίου», μέσω κατάργησης του συστήματος βαρέων και ανθυγιεινών επαγγελμάτων, του δραστικού περιορισμού των αναπηρικών συντάξεων και άλλων ανάλογων μέτρων που κατά διαβολική... σύμπτωση τα βιώνουμε τώρα.

Βίαια επιχειρείται η επιβολή της έμμεσης ιδιωτικοποίησης των ταμείων, με την υποχρεωτική

ώθησή τους στην κατηγορία των επαγγελματικών ταμείων. Μπορεί στο σχέδιο που αποκαλύφθηκε να διευκρινίζεται ότι, παρά την ένταξη στο ΙΚΑ, διατηρείται η «οικονομική αυτονομία για τους λογαριασμούς της επικουρικής ασφάλισης», ωστόσο, αμέσως μετά προστίθεται πως «από την 1.7.2015 όλα τα εναπομείναντα ταμεία (κύρια και επικουρικά) θα ενσωματωθούν σε ΙΚΑ και ΕΤΕΑ, το οποίο κι αυτό θα συγχωνευθεί στο ΙΚΑ, υπό τον όρο ότι δεν θα έχουν μετατραπεί σε ΝΠΙΔ μέχρι 30 Ιουνίου 2015. Έως τότε έχουν καιρό οι διοικήσεις των ταμείων ΕΤΑΑ (ανεξάρτητο Ταμείο Αυτοαπασχολουμένων-Επιστημόνων), ΟΑΕΕ, ΕΤΑΠ ΜΜΕ, ΚΕΑΝ (Επικουρικό Ναυτικών) να αποφασίσουν είτε ότι θα οδεύσουν κι αυτά στην καρμανιόλα των επικουρικών συντάξεων του ΕΤΕΑ είτε να γίνουν επαγγελματικά ταμεία με το ζόρι.

Σπρώχνουν βίαια στα επαγγελματικά ταμεία

Με βάση και τις τελευταίες εξελίξεις μεγάλη φαίνεται πως είναι η σπουδή της κυβέρνησης να προωθήσει επιτακτικά το θεσμό των επαγγελματικών ταμείων, ο οποίος υποτίθεται αποτελεί τον δεύτερο πυλώνα της ασφάλισης μεταξύ δημόσιας και ιδιωτικής ασφάλισης. Η κυβέρνηση επιλέγει να ωθήσει μια σειρά από επικουρικά ταμεία στην ιδιωτικοποίηση μέσω μετατροπής τους σε επαγγελματικά. Περί τίνος όμως πρόκειται;

Η επαγγελματική ασφάλιση κατά κανόνα χορηγεί συμπληρωματικές παροχές, οργανώνεται κατά επαγγελματική κατηγορία ή κλάδο εργαζομένων και λειτουργεί με βάση το κεφαλαιοποιητικό σύστημα σε αντιδιαστολή με το δημόσιο σύστημα που λειτουργεί με βάση το διανεμητικό. Τα ιδρυόμενα ταμεία αποτελούν νομικά πρόσωπα ιδιωτικού δικαίου και λειτουργούν χωρίς καμία κρατική μέριμνα αλλά απλώς υπό την εποπτεία του υπουργείου Εργασίας, αφού ιδρύονται ανά επιχείρηση, κλάδο ή κλάδους εργαζομένων. Τα ελάχιστα μέλη-ασφαλισμένοι που απαιτούνται για την ίδρυσή τους είναι 100.

Στην Ελλάδα υπάρχουν μόλις εννέα τέτοια ταμεία (εργαζόμενοι υπουργείου Οικονομίας,

Οικονομολόγοι, προσωπικό ΕΛΤΑ, Γεωτεχνικών, προσωπικό καζίνου, Ελεγκτών Εναέριας Κυκλοφορίας Ελλάδος, αστυνομικών, προσωπικό των εταιρειών Τζόνσον και Σιλάγκ και του προσωπικού της Ιντεραμέρικαν). Η κυβέρνηση επιδιώκει να τα πολλαπλασιάσει, και μάλιστα σε αυτή την περίπτωση φαίνεται πως δεν την απασχολεί εάν θα γίνουν δεκάδες ή και εκατοντάδες, σε αντίθεση με την προϋπάρχουσα κατάσταση στο δημόσιο ασφαλιστικό σύστημα. Επειδή όμως δεν είναι εύκολο να πείσει εργοδότες και εργαζόμενους να στήσουν τέτοια ταμεία, επιχειρεί να μετατρέψει τα υφιστάμενα επικουρικά ταμεία σε επαγγελματικά, όπως π.χ. το ΕΤΑΠ-ΜΜΕ, το ΕΤΑΑ κ.ά.

Τα επαγγελματικά ταμεία είναι η άλλη όψη της ιδιωτικής ασφάλισης, και για αυτό η συντριπτική πλειονότητα των σωματείων και των εργαζομένων αντιμετωπίζουν παγερά αδιάφορα μια τέτοια προοπτική. Τα ταμεία αυτά δεν προβλέπουν στήριξη από το κράτος, δεν εξασφαλίζουν εγγυημένες αποδόσεις, ούτε βέβαια μπορούν να διασφαλιστούν οι πόροι τους, σε μια συγκυρία μάλιστα που οι εργοδότες «αρνούνται» στην πράξη -παράνομα βέβαια- να πληρώνουν τις νόμιμα προβλεπόμενες εισφορές τους στα ασφαλιστικά ταμεία, εισφοροδιαφεύγοντας κατά συρροή. Και στα λίγα που υφίστανται,οι μειώσεις συντάξεων δεν αποφεύχθηκαν, ενώ η δυνατότητα να τζογάρουν απεριόριστα τα αποθεματικά τους καθιστά εντέλει... τζόγο και την ίδια τη σύνταξη που θα προσφέρουν.

Θέλουν τη νέα εργατική βάρδια χωρίς προσδοκίες

Η σημερινή εικόνα των ασφαλιστικών ταμείων δεν έχει την αντανάκλασή της μόνο στους σημερινούς ασφαλισμένους ή πολύ περισσότερο στους συνταξιούχους αλλά πρωτίστως σε όσους δεν έχουν γνωρίσει ακόμα τι εστί κοινωνική ασφάλιση και γιατί είναι καλό να υπάρχει για τον κόσμο της δουλειάς. Ο λόγος βέβαια γίνεται για τη σημερινή εργατική βάρδια της νεολαίας.

Τα ασφαλιστικά ταμεία κύριας-επικουρικής-πρόνοιας παρουσιάζουν εικόνα διάλυσης και κατάρρευσης από έλλειψη πόρων-υποδομών και προσωπικού, όπως κατήγγειλε πρόσφατα η

ΠΟΠΟΚΠ. Οι προϋπολογισμοί τους για το 2014 προβλέπουν ελλείμματα άνω των 2 δισ ευρώ (ΙΚΑ, 807,9 εκατ. ευρώ, ΟΑΕΕ 462,7 εκατ., ΟΓΑ 181,3 εκατ., ΜΤΠΥ 91,3 εκατ., ΤΠΔΥ 66,2 εκατ., ΕΤΑΑ-ΤΣΑΥ 39,5 εκατ, ΕΤΕΑ 274 εκατ. ευρώ). Σήμερα η πραγματική ανεργία που βρίσκεται περίπου στο 26% στερεί από το ασφαλιστικό σύστημα πάνω από 7 δισ. ευρώ. Η μείωση μισθών κατά 20 μονάδες καταγράφει απώλειες 3 δισ. ευρώ. Η εισφοροδιαφυγή, η αδήλωτη εργασία και οι ευέλικτες μορφές εργασίας αποτιμώνται σε 8,5 δισ. ευρώ. Η μείωση εισφορών εργοδοτικών και εργαζομένων κατά 5% (1,1%+3,9%) κοστολογείται για τα ταμεία κοντά στο 1,3 δισ. ευρώ. Η περικοπή των κοινωνικών πόρων των Φορέων Κοινωνικής Ασφάλισης έχει κόστος 1 δισ. ευρώ. Οι απώλειες από το κούρεμα του PSI αγγίζουν τα 12 δισ. ευρώ.

Αυτή η εικόνα διάλυσης και πλήρους απαξίωσης της κοινωνικής ασφάλισης, σε συνδυασμό με την τεράστια ανεργία των νέων, που έχει «κολλήσει» σε ποσοστά τα οποία αγγίζουν το 50%, δημιουργεί τη νέα γενιά μηδενικών προσδοκιών όσον αφορά την κοινωνική ασφάλιση αλλά και τα συνολικά εργατικά δικαιώματα. Οι νέοι εργαζόμενοι σήμερα κάνουν δουλειές του ποδαριού, κυνηγούν μια θέση βάουτσερ, χωρίς ένσημο, με μια απλή υγειονομική περίθαλψη, κατά τη διάρκεια της πεντάμηνης απασχόλησης, καλύπτουν θέσεις μαύρης εργασίας, αμείβονται με χαρτζιλίκι λίγων εκατοντάδων ευρώ στην καλύτερη περίπτωση ή απασχολούνται ελαστικά, για λίγες ώρες, για λίγες ημέρες, ενώ ακόμα και ως μαθητές μέσω της μαθητείας παραδίδονται βορά από νεαρή ηλικία στις ορέξεις του κεφαλαίου για δωρεάν εργασία.

Αυτή η μίζερη ζωή λειτουργεί πολύ πιο αποτελεσματικά σε σχέση με χίλιους νόμους στην άλωση της νεανικής συνείδησης, η οποία εκπαιδεύεται από το σύστημα σε μια ζωή χωρίς δικαίωμα, χωρίς όνειρα, χωρίς ελπίδα.

Η σημερινή εικόνα που καλλιεργεί το κυρίαρχο σύστημα των μίντια και της εξουσίας για τη γενιά του facebook, που αν και άνεργη αγοράζει άιφον, είναι αυτή που θέλουν να προβάλουν. Για να την πείσουν στην υποταγή, στο πενιχρό μισθό, στην ανάγκη της ιδιωτικής ασφάλισης. Κι όμως, αυτή η γενιά μπορεί και πρέπει να διεκδικήσει μια νέα χάρτα καθολικών δικαιωμάτων στη μόρφωση, τη δουλειά, τη ζωή της. Για εργασία πλήρη, σταθερή, με μισθό ικανό να την κρατήσει στα δικά της πόδια, με ασφαλιστικά δικαιώματα, με κανονική υγειονομική περίθαλψη, κόντρα σε κάθε μορφής ελαστική εργασία, χωρίς κανένα δικαίωμα, με απόλυτη ελευθερία πρόσβασης σε όλα τα κοινωνικά αγαθά που έχει κατακτήσει η

ανθρωπότητα σε παιδεία, υγεία, κοινωνική προστασία. Οι πρωτοπόροι αγώνες της φοιτητικής και μαθητικής νεολαίας της Γαλλίας το 2011, όπου δεκάδες οργανώσεις της νεολαίας καλούσαν σε μαζική κινητοποίηση τους φοιτητές και τους μαθητές, σε συμπαράσταση των αγώνων των γονιών τους εργαζομένων, έγραψαν ιστορία. Ήταν οι πρώτοι νέοι που απαίτησαν να προστίθενται τα χρόνια που σπουδάζουν στα χρόνια που χρειάζονται για να βγουν στη σύνταξη, σε απόλυτη εναντίωση στην πρόταση της γαλλικής κυβέρνησης για αλλαγή του ορίου συνταξιοδότησης από τα 60 στα 65 χρόνια. Αυτός είναι ο δρόμος που πρέπει να ακολουθήσει και η ελληνική νεολαία των βάουτσερ, της μετανάστευσης και της ανεργίας…

Πηγή: ΠΡΙΝ